

Xavier Solanas

Vista de Montseny, el poble.

Montseny, per nostre

Una escapada a la bullícia del poble de muntanya

MARINA MARTORI

El Montseny és un poble? Recordo que ho vaig preguntar, sorpresa, ja fa anys, quan vaig tenir la sort d'anar a treballar a la muntanya un estiu. Em va sorprendre que Montseny fos un municipi, a part d'un masís.

Que un petit poble s'anomeni com la muntanya enorme, preciosa, formidable i tan nostra, on s'està, és com si estigués condemnat a no ser vist, no ser sabut.

O almenys, això creia jo. El temps i el poble en si, m'han demostrat que no era certa la meva previsió, al contrari, que el Montseny poble és conegut i viscut tant (o gairebé) com el Montseny muntanya.

El poble de Montseny, quan jo m'hi arribo ara, a finals d'agost, una tarda de dia feiner (si és que n'hi ha de dies feiners a l'agost) està ple de cotxes i de gent. L'encreuament de carrers que conforma el seu centre, amb la petita plaça plena de plataners enormes, està animada, concorreguda. Hi ha nens amunt i avall, que corren i pares que, tranquil·lament, els deixen fer.

Els restaurants (el poble de Montseny és el poble del Vallès amb un nombre més elevat de restaurants per habitant, n'estic segura), encara tenen gent acabant de menjar els flams casolans i de fer el cafè.

La gent que som de per aquí, com ara jo,

acostumem a riure'ns (i no és cap menyspreu) de la gent que viu a ciutat i abandona la bullícia per venir aquí a dalt i menjar-se una amanida catalana, unes costelles de xai a la brasa i un postre casolà. En diem els domingueros i són els que van més lents pels revolts de la muntanya i surten de la bullícia de la ciutat per venir a la bullícia del restaurant de poble de muntanya. A vegades em recorden aquell anunci d'una co-neguda marca de menjar preparat que feia sortir una àvia tradicional i els venia una llauna com si fos el menjar més casolà del món. A la majoria de llocs turístics o pseudo-turístics del nostre paisatge això passa i molt. Aquí, però, al poble de Montseny, es dóna just el cas contrari. El menjar és bo, casolà, natural. La carn pastura a prop i l'enciam té gust d'enciam i el flam és com a mi m'agrada, casolà.

I aquests domingueros que van lents a les corbes, també ho saben. Per això puguen i fan cua als restaurants de Montseny i per això, encara a aquesta hora, seuen fent el cafè i veient la vista imponent de la muntanya maragda. Avui no me'n ric d'aquests. Aquestes saben el que es fan... i van aquí, al Montseny perquè saben que entre setmana aquests restaurants donen menjar als treballadors que passen el dia aquí, a la muntanya. Obrers, pagesos, guardes...

Avui, amb ulls de turista, de dominguero, em miro el poble mentre hi passejo amb el meu fill. M'acosto a la parròquia de Sant

L'encreuament de carrers que conforma el seu centre amb la petita plaça plena de plataners enormes, està animada, concorreguda

Julià (originàriament el poble es deia precisament així: St. Julià del Montseny) i deixo que els ulls mirin i remirin l'arbre exuberant del pati: un boix gran i valent declarat arbre monumental el 1990.

El poble s'acaba força ràpid perquè en si, és petit, però la muntanya que també te el seu nom l'envolta per tots costats i el fa gran, espaiós i verd. I el poble es converteix en una mena d'ull habitat enmig de la immensitat del massís i aquest ull que mira, és també l'ull que és vist.

I penso que aquesta muntanya nostra tan nostra i tan estimada té una "capital" petita però digna. Una capital bonica i discreta i plena d'un formigueig de gent, cotxes i autòctons i visitants.

Entro a Les Flors del Montseny i compro mel. És cara, però bona. Aquesta mel dolça de les flors d'aquí, de ben a prop. No sóc l'única que compra, que es deixa temptar per aquest poble aquí al mig del verd.

Bona gastronomia, bona vista, una temperatura agradable i una certa sensació d'estar perdut enmig del no res, de la grandària viva de la muntanya. I m'agrada. I em deixo temptar també per un cafè amb vis-tes i una estona perduda de no fer res.

Mentre baixo de nou, amb el cotxe, cap a casa, em pregunto, entre corba i corba, qui va ser el primer que va tenir la idea d'enfil·lar-se fins aquí i establir-se. Cert és que ara, hi viuen unes 300 persones i que elles deuen estar agraïdes a aquell primer poblador, però a mi, suposo que ja massa urbanita, se'm fa difícil pensar a allunyar-me tant de la bullícia i escapar-m'hi més d'un dia.

De tota manera m'allunyo amb un sentiment d'orgull al cor. És com si el sentiment que tinc vers la muntanya (en què sento que també és una mica meva), es traslladi també al poble, al Montseny ple de restaurants i de gent amable. Potser també és una mica meu i algun dia m'hi perdi encara més...

Als semàfors de Sant Celoni ja tinc clar que si estava molt bé allà a dalt i trio una plaça tòpica, la que hi ha sota els peus del boix, a redós de l'església, com a favorita del Montseny (del Montseny poble i del Montseny muntanya).